

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή έτησίᾳ καὶ προπληρωτέα, ἐν Ἀθήναις, δραχμαὶ 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαὶ 11. — Ἐξωτερικῶν φράγκα χρυσᾷ 15. — Ἀ καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπὴν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Διαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10

Διευθυντὴς ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστής

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Ι'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 18 Φεβρουαρίου 1888, ΠΕΜΠΤΗ,

ΑΡΙΘ. 22

ΦΛΕΒΑΡΗΣ

Φλεβάρης, τρέλλα καὶ χορὸς θὰ πῇ καὶ μασκαράτῃ
Μέσα στὸ κρῦο στρυμωχτὰ ζευγρωμένα νεῖά-τα,
Φαῖ, πιετό, ἀμαρτωλὸ ἀπόκριας ξενόχτι
Ἵστὸ πείσμα τοῦ εἰσπράχτορα μεγάλου φορομπήχτη.

Γλυκορρουφᾷ ὅτῃν κἀνουλα βετσίνα κεχριμτῆρι
Καὶ ὄνειρεύετ' ὁ φτωχὸς γεμάτο τὸ κελλάρι.
Παντοῦ τραγοῦδι καὶ χορὸς, ἡ ἀρχοντιά χορεύει,
Χορεύει κ' ἡ φτωχολογιά ποῦ ἴλιγο ξεθαρρεύει

Γιατ' εἶναι ἡ ἀπόκρια μικρὴ παρηγοριά της,
Ἵσάν δὲν τῆς τρώει τ' ἀφεντικὸ τὴν κόττα καὶ τ' αὐγά της
Ἵσάν ἔχη μιὰ παλινόγιδα, μιὰ στέρρα νὰ τὴ σφάξῃ,
Κι' αὐτὴ τὸ χρόνο μιὰ φορὰ κἂν τὸ φαῖ ν' ἀλλάξῃ.

Χιλιάδες μάσκαὶς ὅδῳ καὶ ἑκεῖ τῆς μούραις καρτεροῦνε,
Ὅπου θὰ πάρουνε τιμὴ ἂν πίσω τοὺς κρυφτοῦνε
Νὰ δώσουν ἢ νὰ πάρουνε μασκάρεμα μεγάλο
Γιτ' εἶναι μούραις ποῦ δὲ θέν καὶ προσωπεῖο ἄλλο.

Γιατ' εἶν' καὶ μούραις ποῦ μποροῦν νὰ διπλομασκαρέψουν
Τὴ μάσκα, δίχως ἀπ' αὐτὴν μασκάρεμα νὰ κλέψουν.
Ἡ μυγαλιὰ τοῦ Γενναριοῦ ἂν ἦναι ζηλεμένη,
Γιατ' εἶναι πρώτη προῶμα ἀπ' ἄνθη γκαστρωμένη,

Τὸ γελιδόνι τοῦ Μαρτιοῦ τὴν ἀνοιξὶ κι' ἂν ψάλλῃ,
Ποιὸς μῆνας κρύβει μέσα του ἀντάρρα πιὸ μεγάλην,
Ἀντάρρα, τρέλλα τῆς ζωῆς, ὅπου νὰ σατυρίζῃ,
Ὡς καὶ αὐτὸ τὸ θάνατο ποῦ τὴ ζωὴ σαπίζει

Μὰ δὲ μπορεῖ ποτὲ κι' αὐτὸς ποτὲ νὰ τὴ νικήσῃ
Γιατὶ κι' ἀπ' τὴ σαπίλα του ζωὴ μπορεῖ ν' ἀνθίσῃ;
Ποιὸς μῆνας ἄλλος ὅσῳ κι' αὐτὸν τόσαις ἐλπίδες κρύβει;
Ἀπ' τὴ δροσιὰ τοῦ Φλεβαριοῦ ἐλπίζει τὸ καλύβι.

Κι' ἂν ἀπ' τοῦ χρόνου τὸ χορὸ, πετάξῃς τὸ Φλεβάρη,
Καὶ Μάρτη καὶ Μαγιάπριλο ὁ διάολος θὰ πάρῃ.

Ραμπαγᾶς

Η ΠΩΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Ἡ Τουρκιὰ πούλει τὴν Κρήτη!

Εἰς ποῖον;

Εἰς τὸν πρῶτον ἀντιβασιλέα τῆς Αἰγύπτου.

Εἰς τὸν Φελλαχάρην Ἰσμαὴλ πασᾶν, ἀντὶ ἑκατομμυρίων τινῶν γροσιῶν ἐξ ὧν ἐκέκδησεν ὁ διάδοχος οὗτος τῶν Φαραῶ ἀπὸ τὴν ράχιν τῶν ἄλλοτε δούλων του.

Ἡ Τουρκιὰ πούλει τὴν Κρήτη. Ἡ εἰδήσις αὕτη ἔκαμε τὸν γυρὸν τῆς διὰ τῶν σπουδαιῶν ἡμῶν συναδέλφων καὶ ἐγένετο δεκτὴ μετὰ καυχασμοῦ περιφρονήσεως.

Ἡ Κρήτη τὴν ἤκουσε καὶ ἀνέσσεισε τὸν Ψηλορείτην αὐτῆς ἥτοι τοὺς ὄμους τῆς.

Νὰ πωληθῇ αὕτη εἰς ἓνα Αἰγύπτιον εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς μαχητὰς τοσαύταις ἐνέπηξε τὸν λάζον τῆς;

Ἡ Κρήτη δὲν πούλει οὔτε μιὰ τῆς πέτρα.

Κάθε πέτρα τῆς ἔχει καὶ ρουμπίνια ἀπὸ αἷμα ἀπάνω τῆς.

Εἶναι ἀτίμητη.

Ἡ σκλάβια αὕτη Κρήτη εἶναι πλέον ἐλευθέρη καὶ τῶν ἐλευθερωτέρων νήσων τῆς γῆς.

Δὲν εἶναι δούλη ἢν νὰ δύναται τις νὰ πωλῇ καὶ ν' ἀγοράζῃ, ὥς ἄλλην Κιρκασίαν ἢ Γεωργιανὴν τῶν χαρεμιῶν. Ποθεῖ νὰ ἐνωθῇ μετ' ἡμῶν.

Πνέεται μέτᾳ ὅτῃν ὀρφάνια τῆς λευτεριάς.

Καὶ ὅμως ἂν τῆς ἔλεγαν νὰ πωληθῇ εἰς ἡμᾶς.

Ἄν ὁ Σουλτάνος ἔλεγεν εἰς τὸν Ἰσῶργιον.

— Σοῦ δίδω τὴν Κρήτην ἀντὶ τόσων ἑκατομμυρίων.

Καὶ ὁ Γεώργιος ἐδέχετο τὴν συμφωνίαν συμφωνῶν μετὰ τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, ἢ Κρήτη θ' ἀπῆντα ὑπερηφάνως.

— Ὅχι. Δὲν δέχομαι τὴν ἐλευθερίαν διὰ τοῦ χρήματος. Δύναμαι νὰ τὴν ἔχω διὰ τοῦ αἵματός μου!

Ῥωμῆός.

ΒΟΓΓΑ Η ΚΡΗΤΗ !

Τῆς Κρήτης τὰ ὕψηλὰ βουνὰ κορφοσυννεριασμένα,

Βαθειὰ, βαθειὰ, ὅτᾳ σπλάχνα τους, βογγοῦν ἀγριεμένα,
Κεῖ ποῦ φιλιέτ' ἡ ρίζα τους καὶ μετὸν κάμπο σμίγει

Ὡς κεῖ ποῦ βγαίν' ἡ λευτεριά κι' ὁ ἀετὸς κυνῇ

Πᾶρε τὴ ράχην τοῦ βουνοῦ, ἀνέβα πέτρα, πέτρα

Καὶ κάθε πέτρα ποῦ πατεῖς, μ' ἓναν ἀγῶνα μέτρα!

Γιὰ ἰδες τὸν κάμπο· δροσερός, 'στὰ πράσινα ντυμένος
Γαμπρός ἀπὸ τὴν ἀνοιξὶ ἀνθοστεφανωμένος,
'Ακόμα γθὲς 'ποτίσθηκε παλληκαρίσιο αἷμα
Κι' ἀκόμα 'κεῖ κορμιὰ κυλᾷ, τὸ θυμωμένο ρέμα

Βουνὰ καὶ κάμποι σήμερα θυμούνται, τὰ παλὰ τους,
'Ὡς πότε θᾶχουν ἀετοὶ τὸν κοῦκκο 'στὴ φωλιά τους ;
'Ὡς πότε 'ματοζύμωτη, 'στὰ σίδερα δεμένη
'Ἡ Κρήτη θάναι ἄτιμα χανούμειστα ντυμένη ;

'Ερίλησαν τὴ 'λευθερίᾳ Βούλγαροι, Σέρβοι, Βλάχοι,
Καὶ τὴ φιλοῦνε σήμερα ἀκόμα κι' οἱ Φελλάχοι,
'Ελευθερόνονται λαοὶ μὲ μία πατινάδα,
Καὶ γεύονται τὴ 'λευθερίᾳ, σωστὴ μακρονάδα,
Χωρὶς νὰ λύσ' ἡ μύτη τους . . . θὰ τὸ θυμᾶσθ' ἀκόμη
Πὼς πήρανε κι' οἱ Ἴταλοι τὴν ξακουσμένη Ρώμη . . .

Κι' ἕνας λαὸς π' ἀπὸ παιδὶ μὲ τ' ἄρματα γεννιέται
Ποῦ 'σὺν ἀθάνατος, θαρρεῖς, μετ' τὴ φωτιὰ πετιέται
Καὶ γράφει μὲ τὸ αἷμα του μεγάλη ἱστορία,
Νὰ μὴν ἰδῇ ἕνα φιλὶ ἀπ' τὴν ἐλευθερία ;

'Ὡμορρη σκλάβοι τῆς Τουρκίᾳς, ὠφανεμένη Κρήτη,
'Απὸ τὸ νάνο Ὑμηττὸ 'ψηλὰ 'στὸν Ψηλορείτη.
'Εγὼ, τὸ τρυποκάρυδο, μὴνῶ 'στὸν ἀετὸ σου !
Αἶ ! Κρήτη ! κάτω ἡ σκλαβιά καὶ τὸ σπαθὶ σου ζώσου !

Ῥαμπγαῖς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ῥο κειρὸς τῆς Κυριακῆς. — Ἦτο ὅπως διόλου ἀντικραναβλικός. Λὲς κι' ἐφυτοῦσιν ὁμοθυμαδὸν, ὡς ἀσκοί

Αἰόλου φουσχωμένοι ἀπὸ βορριά, ὅλοι οἱ πνεύμονες τοῦ **Πολιτικοῦ Συλλόγου** κ' ἐσήκοναν στροβίλους κονιορτοῦ τοιοῦτους ὥστε νὰ ματαιώσουν πᾶσαν ἀποκρατικὴν ἐπίδειξιν εἰς τὰς ἐδούς. Ἐὰν ὁ **Πολιτικὸς Σύλλογος** φυσήσῃ τόσῳ τραγικῶς καὶ ἀμειλίκτως καὶ κατὰ τὰς δύο προσεχεῖς Κυριακάς, θὰ ἐπιρρεασθῇ φοβερὰ τὴν πανήγυριν τῶν μασκαράδων, ἀφοῦ ἐλπίς περὶ καταβρέξεως τῶν ἐδῶν δὲν ὑπάρχει. Κατόπιν τοιούτων καταθροωμάτων τοῦ καιροῦ, ἅς τολμήσουν τῶρα οἱ τόσῳ πρόωροι ὑμνηταὶ τοῦ ἔαρος ν' ἀναφωνήσωσι τὸ **«Καλῶς ὦρισε ἔαρ»**. Κατὰ τὴν δημῶδη παροιμίαν «ὁ Φλεβάρης κι' ἂν φλεβίξῃ, τοῦ καλοκαιριοῦ μυρίζει». Ἀλλ' ἡ παροιμία αὕτη δὲν ἔγινε διὰ τὰς Ἀθήνας, ὅπου ὁ οὐρανὸς ἔχει τὰς ἰδιοτροπίας ἐρωτοτρόπου, ὑστερικῆς γυναικός. Ἄν ἐπιμείνῃ ὁ καιρὸς νὰ μᾶς χαλᾷ τὴν ἀπόκρια, αὐτὸς βεβαίως θὰ ᾔναι ὁ πρῶτος μασκαρᾶς καὶ αὐτὸν πρέπει νὰ βραβεύσῃ τὸ κομιτάτον.

Πτώσις φύλλων. — Ἐπεσε καὶ ἡ **Καθημερινή**, καθὼς ἔπесεν ἡ **Σημαία**, καθὼς θὰ πέσουν ἴσως καὶ ἄλλα φύλλα προσβαλλόμενα ὑπὸ τῆς φυλλοξήρας τῶν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν. Ἡ πληθὺς τῶν ἐφημερίδων εἶναι δυσανάλογος πρὸς τὴν πληθὺν τῶν συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν αὐτῶν. Ὁ τόπος δὲν δύναται νὰ τὰς κρατήσῃ. Ἐπειτα διὰ τινὰς αὐτῶν ἔχει πλέον σχηματισθῇ ρεύμα ὑποστηρίξεως ἰσχυρὸν, ἐξ ὧν τῶν στοιχείων καὶ συμπολιτευομένων καὶ ἀντιπολιτευομένων. Ἡ **Ἀκρόπολις** καὶ ὁ **Ρωμῆος**, φέρ' εἶπεν, εἶναι φύλλα διὰ τὰ ὅποια οἱ πάντες δίδουν τὴν συνδρομὴν τῶν ἢ τὴν δεκάραν τῶν. Αὐτὰ οὔτε φθινόπωρον θὰ ἔχουν ποτὲ, οὔτε φυλλοξήραν θὰ πάθουν. Κατήντησαν ἀπαραίτητα. Ἐπειτα ἄλλοτε, ὅταν ὁ παρᾶς ἦτο πολὺς καὶ αἱ ἐφημερίδες ὀλίγαι, ὁ ἀγοραστὴς δὲν ἐδίσταζε νὰ τὰς ἀγοράζῃ σχεδὸν ὅλας, ἐνῷ τῶρα ποῦ εἶναι πολλαὶ αἱ ἐφημερίδες καὶ ἄλλοις ὁ παρᾶς, ὁ ἀγοραστὴς ἔγεινεν ἐκλεκτικός· ἐκλέγει μίαν ἢ δύο τοῦ γούστου του καὶ ἀφίνει τῆς ἄλλαις νὰ διαλαλῶνται εἰς μάτην ὑπὸ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν, οἱ ὅποιοι τὰς ἐπιστρέφουν ἀθίκτους εἰς τὸ πρακτορεῖον, καθὼς τὰς παρέλαβον. Ὁ Ρωμῆος εἶνε παράδοξος ἄνθρωπος εἰς τὰς ὑποστηρίξεις του. Βγάζει 'στὰ

— 10 —

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 10 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ι

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Δεξιᾷ, στρέφον τὰ ἐπίσθια πρὸς τὴν πόλιν ὑψοῦτο τὸ διαμέρισμα ὅπερ ἀπετέλει μέρος τοῦ χαρσμίου καὶ περιεῖχε τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν μαρμαρίνην αἶθουσαν καὶ εἰς τὰ ἰδιαιτέρα δωμάτια κλίμακα.

Ἀριστερᾷ, τὸ σελαμλίκ μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ, εὐρὺ οἰκοδόμημα συνορεύον μὲ τὴν πολὺ πενιχροτέραν οἰκίαν τοῦ Μουράτ ἐφέντη.

Ἄπαν αὐτὸ τὸ σύνολον τῶν οἰκοδομῶν, τῶν κρεμαστῶν κήπων καὶ ἀλλεπαλλήλων κλωσῶν ἐκάλυπτεν ἀπέραντον τόπον.

Ἀπαιτεῖται χώρος πολὺς ὅπως κατοικήσῃ εἰς πασσᾶς, καὶ ὁ Ῥουστὲμ θὰ ἐστενοχωρεῖτο εἰς τὰ ὠραιότερα μέγαρα τῶν Ἡλυσίων ἡμῶν Πεδίων.

Ἡ ἀντίθεσις αὕτη μετὰ τῆς γλισχρότητος τῶν παρισινῶν οἰκῶν καὶ τῆς ἀπεράντου ἐκτάσεως τῶν ξυλίνων παλατιῶν ἐξ ὧν βρίθει ἡ Κωνσταντινούπολις ἔκαμε βεβαίως ἐντύπωσιν εἰς τὸ παρατηρητικὸν πνεῦμα τοῦ Βεργοντέ.

— Κύριε, εἶπε βρενθυόμενος καὶ μετὰ στόμφου, ἔχετ' ἐδῶ πολὺν τόπον χαμένον, καὶ εἶναι λυπηρὸν ὅτι δὲν ἀνετέθη εἰς γάλλον ἐργολάβον παρὰ τοῦ σουλτάνου ἢ ἀνοικοδόμησις καὶ ὁ ἀερισμὸς τῆς πόλεως σας. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν ἐτέμνετο εὐρεῖα λεωφόρος ἀπὸ τῆς Ἀγίας Σοφίας ἕως εἰς τοὺς Ἐπτὰ Πύργους, τὸ κτῆμά σας θὰ εὕρισκετο παρόδιον καὶ ἡδύνασθε νὰ τὸ πωλήσετε εὐθὺς πρὸς ἑκατὸν φράγκα τὸ τετραγωνικὸν μέτρον. Πρέπει νὰ ὑποβάλω τὸ σχέδιον τοῦτο εἰς τὸν ὑπουργὸν σας.

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πωλήσω τὸ σπίτι μου ἐμορμύρην ὁ Ῥουστὲμ, ὁ ὅποιος μόλις ἐκράτει τὸν θυμὸν του.

Ὁ λοχαγὸς ἦλθεν εἰς ἐπικουρίαν του.

— Βεργοντέ, ἀγαπητέ μου, ἀνέκραξε, χαμένα τάχεις μὲ τὰ σχέδιά σου. Ἐδῶ δὲν εἶναι Παρίσι. Στενοχωρεῖς τὸν ξενίζοντα ἡμᾶς μὲ τὰς συμβουλὰς σου, τὰς ὁποίας θὰ προσέξῃ πολὺ νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ, καὶ θὰ κάμῃ καλὰ, διότι ἐγὼ, ὁ ὅποιος εἶμαι Παρισινός, ἂν ἐγεννώμην πασσᾶς καὶ ἂν εἶχα τὴν τύχην νὰ κατέχω χαρέμι εἰς τὸσον ὠραίαν τοποθεσίαν, σοὶ

φώρα ἡ **Χώρα** πρώτητά· σκανδαλώδεις ἀποκαλύψεις περὶ τῶν ἀρχαιοκαπηλῶν καὶ δὲν συγκινεῖται καθόλου το δημόσιον. Τῆς βγάζει μετὰ καιρὸν ἡ **Ἀκρόπολις** καὶ κάνει *φουρόρε*. Ἰδρύει ὁ Πολιτικὸς Σύλλογος φερώνυμον ἐφημερίδα, καὶ ἡ ἐφημερίς αὕτη, ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν ἐκδόσιν τῆς δεικνύει συμπτώματα φυλλοξήρας· δὲν ἀγοράζεται, δὲν ἀκούεται, δὲν ὑποστηρίζεται, καὶ φθίνει, ἐτοιμη ἴσως σήμερον ἢ αὔριον, νὰ ὑποστῇ τὴν τύχην τῆς **Σημαίας** καὶ τῆς **Καθημερι- νῆς**, ἐνῶ γίλια πεντακόσια καὶ ἐπέκεινα μέλη φανατικὰ ἀπαρτίζουν τὸν ἀρτισύστατον Σύλλογον καὶ ἔρκει αὐτῶν καὶ μόνων ἡ δεκάρα, διὰ νὰ ὑποστηρίχῃ τὸ ἐπίσημον τοῦτο ὄργανον τῶν ἰδίων αὐτῶν ἰδεῶν. Οἱ γίλιοι πεντακόσιοι αὐτοὶ ποῖαν ἐφημερίδα ἀγοράζουν; Τὴν **Ἀκρόπολιν**, τὴν **Ἐφημερίδα**, τὴν **Νέαν Ἐφημερίδα**, πᾶσαν ἄλλην τέλος ἐκτὸς τῆς **Πρωῆς**, τοῦ **Σύλλογου** καὶ ἄλλων. Διατί; Διότι ὁ Ῥωμῆος κατήντησεν ὁ ἀπαιτητικώτερος τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ὑψηλῆς καὶ ἐννοεῖ, ὅταν δώσῃ τὸν παρὰ του, νὰ πάρῃ πρᾶμα.

**

Τὸ ζήτημα τῆς ἀρχαιοκαπηλείας.—Ὁ κόσμος τὸ ἔχει τοῦμπανο καὶ αἱ κατὰ καιροὺς κυβερνήσεις τὸ ἔχον κρυφὸ καμάρι. Πρὶν ἢ δημοσιευθῶν ἀρχαιοκαπηλῶν τινῶν ὀνόματα, ἦσαν δημοσιευμένα ἐν τῇ συνειδήσει τῆς κοινῆς γνώμης, καὶ δὲν ἦτο κανεὶς τόσῳ κουτὸς ἢ στραβὸς νὰ μὴ νοιώθῃ καὶ νὰ μὴ βλέπῃ ὅτι ἡ ἀρχαιοκαπηλεία ἦτο ἡ πηγὴ τοῦ πλούτου μεγάλων τινῶν οἰκῶν τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ἀπ' τὰ *κόκκαλα βγαλμένων τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά*. Ὅ,τι γίνεται σήμερον ἐπρεπε ἀπὸ πολλοῦ νὰ γείνῃ, διὰ νὰ ζυγνίσουν οἱ ἀρμόδιοι. Τώρα εἶναι ἀργά. Ἀλλὰ κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ. Ὅπωςδήποτε θὰ φανῇ, ἂν μεγάλα μέσα δύνανται ἀκόμη νὰ σώζουν τοὺς μεγάλους ἐνόχους καὶ ἂν αἱ κραυγαὶ τῶν Γκαστρωμένων, θὰ ἐμποδίσουν τὴν μαιάν δικαιοσύνην νὰ μεταχειρισθῇ ὅλα τῆς τὰ μαιευτικὰ ἐργαλεῖα καὶ νὰ προβῇ μέχρι καיסαρικῆς τομῆς, ἐν ἀνάγκῃ, διὰ νὰ ἰδῇ τί μοῦτρα ἔχει τὸ παιδί.

*

Ἡ βρωμοδοσιὰ τοῦ Νομισματικοῦ.—Ἄλλος

ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ ἐσκεπτόμην καθόλου νὰ τὸ ξεκάμω καὶ ἂν ἀκόμη μοὶ προσφέρτετο ἐν ἑκατομμύριον.

— Δὲν ἐννοεῖς ἐν τίποτε ἀπὸ ὑποθέσεις, εἶπε περιφρονητικῶς ὁ κεφαλαιούχος.

— Τὸ καυχῶμαι, ἀνταπῆντησεν ὁ Ὁρζερῆ.

— Λογαγέ μου, ἐψιθύρισεν ὁ Κουρουνάκης σφίγγων τὸν βραχίονα τοῦ ἀνωτέρου του, γιὰ κυττάξτε 'κεῖ κάτω ἐκεῖνα τὰ δύο πράγματα ποὺ γυαλίζουν σὰν κολοφωτιαῖς. Λέτε καὶ εἶναι μάτια λειονταριῶ.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐκεῖ στὴν Ἀλγερία τὴ νύκτα, ὅταν πῆγαινα καρτέρι εἶδα λάμψεις ὅπου φοβερὰ ὠμοίαζαν μ' αὐτάς. . . Ἀλλὰ δὲν εἰμεθα εἰς τὴν Ἀφρικὴν. . . Καὶ ὅμως. . . Ἀ! διάβολο! λέν εἶναι, συνεπέραναν ὁ Ῥοζέρτος πηδῶν πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ὁ Κουρουνάκης, ἔχων τὴν ἐξησκημένην ὁσφρησιν πεπειραμένου ὀπλίτου τῆς Ἀλγερίας, ἐμάντευσεν παρευθὺς πόθεν ἤρχοντο αἱ εὐκίνητοι ἐκεῖναι λάμψεις καὶ ἔπραξεν ὅ,τι ὁ λοχαγὸς αὐτοῦ, εὐθὺς ἅμα ἐξῆλθε τῆς σκιᾶς ὅπου ἦτο ζαρωμένος ὁ *χορδοκέφαλος αὐθέντης*.

Ὁ Σαῖτ στενοχωρούμενος διότι δὲν ἔβλεπεν ἐρχόμενον τὸ δεῖπνόν του ἐξῆλθε τῆς κοίτης του καὶ προὔχωρει βραδεὶ τῷ βήματι πρὸς τὸν κυριόν του ὃν ἤσθάνθη μακρόθεν.

— Ὁ Ρουστέμ ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ κατακλυσμῶν βιομηχανικῶν καὶ διοικητικῶν συλλογισμῶν πιπτόντων ἀπὸ τοῦ ἀποφθεγματικοῦ στόματος τοῦ Βεργονσέ. Δὲν εἶδεν ἐρ-

πάλιν βόρβορος αὐτός. Ὅσῳ τὸν σκαλίζεις τόσῳ βρωμᾷ. Τώρα διαδίδεται ὅτι ἡ κλοπὴ αὐτοῦ ἔχει σχέσιν μετὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀρχαιοκαπηλείας καὶ μέγα ὄνομα ἀρχαιολόγου ξένου ψιθυρίζεται, ὡς ἐνεχομένου δῆθεν εἰς τὴν κατ' ὀλίγον, βραδέως, μεθοδικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς γενομένην *συνθρο- ποίησιν* καὶ πώλησιν τοῦ πολυτιμοῦ ἐθνικοῦ θησαυροῦ, ὅστις ἦτο σαρξ ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ ὅσπου ἐκ τῶν ὄστων τῆς ἀρχαίας ἡμῶν δόξης. Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι δὲν συνεχώρουν τὴν κλοπὴν οὔτε εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ τόσῳ εἶχαν τὰ μάτια τῶν δεκατέσσαρα ἐπὶ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ, ὥστε καὶ τὸν Περικλῆν ἀκόμη ἐξήλεγchon καὶ τὸν Φειδίαν ἠνάγκαζον νὰ ἔχῃ περιαιρετὸν τὸν ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς του χρυσόν, διὰ νὰ ᾔναι ἑτοιμος νὰ τὸν ζυγίσῃ ἅμα τοῦ ζητηθῆ λογαριασμός. Οἱ σημερινοὶ ὅμως φαίνεται ὅτι σέβονται τὴν μεγαλοφυΐαν τῆς κλοπῆς, καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν ὅτι ἐνῶ ὁ μικρὸς λαοποδύτης σήπεται εἰς τὰς φυλακάς, πρὸ τοῦ μεγάλου καὶ τρανοῦ κλέπτου βγαίνουν τόσοι τὸ καπέλλο! Μὰ ὡς πότε;

**

Ἄνδρες εἰς προσοχὴν! Αἱ γυναῖκες παίρνουν δρόμο!—Ἰδρύεται προσεχῶς λέσχῃ Κυριῶν σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἀνάπτυξιν τῶν κοινωνικῶν ἀρετῶν τοῦ ωραίου φύλου καὶ τὴν ἐν γένει πρόοδον αὐτοῦ. Τὸ σύνθημα αὐτῆς ἔσται, ὡς πρὸς τοὺς ἄνδρας, *ἐκὰς οἱ βέβηλοι!* Οὐδεὶς ἄρρην ἔχει τὴν ἄδειαν ν' ἀποτελέσῃ μέλος τῆς θηλείας ταύτης λέσχης, ἐνῶ ἴσως δὲν ὑπάρχει λέσχῃ ἀρσενικὴ μὴ ἔχουσα τὴν ἀβρότητα νὰ δεχθῇ ἀσμένως μετὰ τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ γυναῖκας. Ἀλλόκοτοι κοινωνικαὶ συνήθαι αὗται, ὧν ἐνεκα τὸ ἐν φύλῳ κηρύττει, κατὰ τὸ φαινόμενον, τὸν πόλεμον πρὸς τὸ ἕτερον, ἐνῶ ὁ σκοπὸς τοῦ βίου καὶ τῶν δύο εἶναι πῶς νὰ συνομολογήσουν μετὰ τῶν. ὅσον τάχιον τὴν εἰρήνην!

Ἐν τούτοις, προσοχὴ ἄνδρες! Αἱ γυναῖκες δὲν θὰ σταθοῦν ἕως ἐδῶ. Ἐχουν νὰ ἐκδικηθοῦν δι' αἰώνων ἀδικήματα καὶ ἂν ἀποφασίσουν νὰ ἐργασθῶν, μετὰ τὰ σωστά των, δύνανται νὰ πηδῇσιν ἀπὸ τῆς λέσχης εἰς τὴν Βουλὴν. Δὲν εἶναι ἀληθές, κυρία Ῥοζοῦ;

**

ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ ἐσκεπτόμην καθόλου νὰ τὸ ξεκάμω καὶ ἂν ἀκόμη μοὶ προσφέρτετο ἐν ἑκατομμύριον.

— Δὲν ἐννοεῖς ἐν τίποτε ἀπὸ ὑποθέσεις, εἶπε περιφρονητικῶς ὁ κεφαλαιούχος.

— Τὸ καυχῶμαι, ἀνταπῆντησεν ὁ Ὁρζερῆ.

— Λογαγέ μου, ἐψιθύρισεν ὁ Κουρουνάκης σφίγγων τὸν βραχίονα τοῦ ἀνωτέρου του, γιὰ κυττάξτε 'κεῖ κάτω ἐκεῖνα τὰ δύο πράγματα ποὺ γυαλίζουν σὰν κολοφωτιαῖς. Λέτε καὶ εἶναι μάτια λειονταριῶ.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐκεῖ στὴν Ἀλγερία τὴ νύκτα, ὅταν πῆγαινα καρτέρι εἶδα λάμψεις ὅπου φοβερὰ ὠμοίαζαν μ' αὐτάς. . . Ἀλλὰ δὲν εἰμεθα εἰς τὴν Ἀφρικὴν. . . Καὶ ὅμως. . . Ἀ! διάβολο! λέν εἶναι, συνεπέραναν ὁ Ῥοζέρτος πηδῶν πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ὁ Κουρουνάκης, ἔχων τὴν ἐξησκημένην ὁσφρησιν πεπειραμένου ὀπλίτου τῆς Ἀλγερίας, ἐμάντευσεν παρευθὺς πόθεν ἤρχοντο αἱ εὐκίνητοι ἐκεῖναι λάμψεις καὶ ἔπραξεν ὅ,τι ὁ λοχαγὸς αὐτοῦ, εὐθὺς ἅμα ἐξῆλθε τῆς σκιᾶς ὅπου ἦτο ζαρωμένος ὁ *χορδοκέφαλος αὐθέντης*.

Ὁ Σαῖτ στενοχωρούμενος διότι δὲν ἔβλεπεν ἐρχόμενον τὸ δεῖπνόν του ἐξῆλθε τῆς κοίτης του καὶ προὔχωρει βραδεὶ τῷ βήματι πρὸς τὸν κυριόν του ὃν ἤσθάνθη μακρόθεν.

— Ὁ Ρουστέμ ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ κατακλυσμῶν βιομηχανικῶν καὶ διοικητικῶν συλλογισμῶν πιπτόντων ἀπὸ τοῦ ἀποφθεγματικοῦ στόματος τοῦ Βεργονσέ. Δὲν εἶδεν ἐρ-

χόμενον τὸν λέοντα, ὅστις ἐπλησίασεν ἥρμα, ἀνωρθώθη ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν του καὶ ἔθεσε τοὺς δύο του ἐμπροσθίους πόδας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ διαπραγματευτοῦ δανειῶν.

Ὁ τραπεζίτης, στραφεὶς εἶδε δύο δακτύλους μακρὰν τοῦ προσώπου τοῦ τὸ τερατῶδες ρύγχος τοῦ θηρίου καὶ κατέπεσε χαμαὶ βάλλων τρόμου κραυγὴν.

— Κάτω, Σαῖτ! κάτω! ἀνέκραξεν ὁ πασσᾶς.

Καὶ μετὰ σπουδῆς ἔτεινε τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν ξένον αὐτοῦ καὶ ἀπώθησε τὸν λέοντα, ὅστις ὑπεχώρησεν ὑποκώφως γογγύζων.

— Μὴ φοβῆσθε, κύριε, εἶναι ἡμερος, εἶπε τῷ Βεργονσέ, ὅστις ἦτο βεβαίως νεκρὸς μᾶλλον ἢ ζῶν.

Ἐπειτα πρὸς τὸν λευκὸν εὐνοῦχον ἀποτεινόμενος ὅστις ἔμεινεν ὀπίσω. Σκύλου υἱέ, τῷ ἔκραξε τουρκιστὶ (Κιοπόγλου κιοπέκ) πῶς βγήκε τὸ λειοντάρι ἀπὸ τὸ κλουβί του;

— Ἀφέντη, ἀπήντησε τρέμων σύσσωμος ὁ δοῦλος, ὁ Μπεσὴρ βέβαια θὰ ξέχατε νὰ τοῦ δώτῃ πρόβατο νὰ φάῃ, καθὼς κάνει κάθε βοάδου.

— Ὁ Μπεσὴρ θὰ τιμωρηθῇ. Πάρε τὸν Σαῖτ καὶ πῆγαινε ναῦρης τὸ πρόβατο στὴ στιγμῇ.

Ὁ Ῥουστέμ δὲν ὑπώπτευν ὅτι δίδων τὴν διαταγὴν ταύτην ἔσωζε τὴν ζωὴν τοῦ εὐνοουμένου του υἱοῦ.

Ὁ μικρὸς Ἀλῆς διέτρεχε μέγαν κίνδυνον νὰ καταβροχθισθῇ τὴν ἐπαύριον πρωτὶ, ἂν ὁ λέων ἐστειρεῖτο τοῦ δείπνου αὐτοῦ.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

ΕΡΩΣ ΜΑΣΚΑΡΑΣ

I

Ἀλήθεια ; τί 'ρε τοῦτα ποῦ μᾶς ψάλλεις ;
 Ὁ ἔρωσ μασκαρᾶς ; Σώπα καὶ σὺ !..
 — Στ' ὀρρίζομαι ! ποσῶς μὴ ἀμφιβάλλης
 Πῶς τοῦτο εἶν' ἀλήθεια περὶ σὴ !

Στὴν φούρια τῆς Ἀπόκριας per Dio
 Τοῦ βάλθηκε τὰ γίνῃ μασκαρᾶς,
 Νὰ γίνῃ μασκαρᾶς γιὰ τὸ βραβεῖο...
 Καὶ τί δὲν κάνει ὁ ἔρως παρᾶς !

Τρελλὸς Θεὸς τὴν τρέλλα προστατεῦει
 Αὐτὴν γιὰ ἐρωμένη του ποθεῖ.
 Κι' ἀφοῦ ὅλον τὸν κόσμον μασκαρεῖ
 Γιὰτὶ καὶ αὐτὸς νὰ μὴ μασκαρευθῇ ;

II

— « Καὶ τί τὰ γίνω ; κάθεται καὶ ψάλλει.
 « Καὶ τί τὰ γίνω ; πρέπει καὶ τι
 « Νὰ κάνω πὺν τὰ μὴ τὸ κάνουν ἄλλοι...
 « Ἡ θέσις μου 'ρα τέτοιο ἀπαιτεῖ.

« Ὁ κόσμος ὅλος ὅξω ψιψιρίζει
 « Πῶς τάχα θηλυκὸ ἔχω μυαλό.
 « Νὰ λὲγ αὐτὸ αἰ, κάτι θὰ γνωρίζῃ !..
 « Ἐμπρὸς μυαλό μου, βόηθα με τρελλό !

« Νὰ γίνω βασιληᾶς ; δὲν μὲ βραβεύουν.
 « Τοὺς ἔχουνε χορτάσει περὶ αὐτοὺς !
 « Νὰ γίνω βουλευτής ; δὲν μασκαρεῖν
 « Τοῦ ἔθρους, mon ami, τοὺς ἐκλεκτοὺς !

« Νὰ γίνω Δηλιγιάννης ; πάει ἡ φούρια
 « Ἐπέρασε καὶ αὐτοῦ τοῦ φουκαρᾶ.
 « Γιὰ τέτοια περὶ ὁ κόσμος κελεπούρια
 Δὲν δίνει οὔτε κάλπικο παρᾶ !

« Νὰ γίνω... τί τὰ γίνω ; ἀ, τὸ 'βρήκα !
 « Γεῖά σου μυαλό μου, ἀθάνατο μυαλό !

» Νὰ γίνω γέρος ἤγουν μὲ ἀντίκα,
 « Κοτὰ στοὺς ποδογύρους τὰ κολλῶ.

« Μ' ἐκείναις τῆς αἰῶνιαις μου φτερούγαις
 « Ὅπου γυναῖκες εἶναι τὰ πετῶ :
 « Στοὺς μπάλλους, στὰ σαλόνια καὶ τῆς ρούγαις
 « Καὶ ὅλο κατακτήσεις τὰ ζητῶ.

« Σὲ ὁλαὶς τὴν καρδιά μου τὰ προσφέρω
 — « Καρδιά ξεστῇ σὲ γέριχο κορμὶ —
 « Καὶ ἔτσι περὶ ἐλπίζω καὶ στὸν γέρο
 « Νὰ δώσουνε βραβεῖο καὶ τιμὴ !

« Γιὰτ' ἄλλη μασκαράτα περὶ γουστόζα
 « Δὲν εἶναι ἀπὸ γέρο π' ἀψηρᾶ
 « Τὰ χρόνια του, καὶ ρίχνεται μὲ πόζα
 « Σ' ἀγάπαις καὶ τὴν πρέζα του ρουφᾶ ».

III

Ἔρα χαμπούρη γέρο, ξεκουτάρη,
 Φαφούτη καὶ σαλιάρη, φαλακρὸ,
 Μὲ τὴν δέκα χρόνων τὰ καρτεζιάρη
 Καμάρωνα προχθες σ' ἕνα χαρὸ.

Σὰν σοῦρα στὸ πλευρὸ τῆς τριγυροῦσε
 Τῆς ἀρχίζε μὲ λίμα φοβερῇ
 Ἐχόρευε μαζὺ τῆς καὶ ἐπιδόσε
 Σὰν σκύλος πὺν ἡ ἔστη τὸν βαρεῖ.

Καὶ ὅλοι ποῦ τὸν βλέπατε 'γελοῦσαν
 — Ἄχ βρήκε τὸν μελᾶ του ὁ φουκαρᾶς ! —
 Καὶ ὅλοι ποῦ τὸν 'βλέπατε ξεφωνοῦσαν :
 — Κυττάτε !... τὰ ὁ ἔρωσ μασκαρᾶς ! !...
 Guère.

— Ἡρῆσαι, ἀγαπητὲ φίλε, ἔκραξεν ὁ Ῥοβέρτος. Ἐλα γλίσγωρα νὰ γνωρισθῇς μὲ τὸν συμπατριώτην μου... τὸν κεφαλαιοῦχον, περὶ τοῦ ὁποίου σοῦ ὠμίλησα... τὸν κ. Βεργονσέ.

Καὶ, ὡρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἅμα ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Μουράτ ἤλλαξεν ὅσιν, ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸν τραπεζίτην.

— Βεργονσέ, σοὶ παρουσιάζω τὸν κ. Μουράτ, ἀξιωματικὸν τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς τοῦ Σουλτάνου.

Ἀγαπητὲ συνάδελφε, σοὶ παρουσιάζω τὸν κ. Βεργονσέ ἐκατομμυριοῦχον τὸ ἐπάγγελμα καὶ πολὺ φίλον τῆς πατρίδος σου, διότι ἔργετ' ἐδῶ ἐπίτιδες νὰ τῆς δανείσῃ χρήματα.

Ἡ σκηνὴ ἐρωτίζετο ὑπὸ δύο δάδων ἃς ἔφερον οἱ εὐνοῦχοι, καὶ ὁ Ῥοβέρτος εἶδε κάλλιστα τὸν Μουράτ ὠχρίωντα καὶ τὸν Βεργονσέ συμπῶντα τὰς ὀφρῦς.

— Λὲς καὶ γνωρίζονται, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

— Κύριε, ἤρξατο λέγων ὁ ἐρέντας μετὰ συγκεκνημένης φωνῆς, δὲν ἐλησμονήτατε ἴσως ὅτι εἶχον τὴν τιμὴν νὰ συστηθῶ πρὸς ὑμᾶς ἐν Πιρσίσις, εἰς χορὸν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν.

— Δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἀπεκρίθη ξηρῶς ὁ τραπεζίτης.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Ῥουστὲμ πιτσᾶς, δεικνύων τὸν Μπεσὴρ ὅστις ἐνεφανίσθη πάλιν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς κλίμακος τοῦ χαρεμίου, εἰδοποιούμεθα ὅτι ὁ Καραγκιόζης μᾶς περιμένει.

— Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἔχωμεν νὰ περιμένῃ τὸν Καραγκιόζην, εἶπεν ὁ Βεργονσέ προσπαθὼν νὰ λάβῃ ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν Ρουστὲμ πασσᾶν, ὅστις ἀπέφυγε τὴν οἰκειότητα ταύτην.

Ἦτο τότεν ὁπχδὸς τῶν παλαιοτοῦρκων, ὥστε δὲν ἤνείχετο τὴν ἐπαφὴν χριστιανοῦ.

— Ἐπιτρεψατέ μοι νὰ σᾶς δείξω τὸν δρόμον, εἶπε διὰ ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἀποτροπὴν του ὑπὸ πρόφασιν φιλόφρονος. Καὶ προεπορεύθη τῶν ξένων αὐτοῦ, οἵτινες ἀνά δύο τὸν ἠκολούθουν.

Ὁ Ὀρζερῇ προσεκολλήθη εἰς τὸν Βεργονσέ, ὅστις ὑπετονόρουζε :

— Καιρὸς εἶναι νὰ τὸ στρήψω ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀναθεματισμένον κήπον, ὅπου τ' ἄγρια θηρία γυρίζουν ἄν τούς γάτους ἑστὰ κεραμίδια.

— Ἄ ! μὰ νὰ σὲ πῶ, ἀδελφὲ, τῷ εἶπεν ὁ λοχαγὸς, τὸ λεοντάρει ἄρᾳ γε σοῦ ταραῖζει τόσῳ τὸ μυαλό ὥστε νὰ ξεχνᾷς καὶ τὴν εὐγένειαν ; Σοῦ παρουσιάζω ἕνα λαμπρὸν νέον, ποῦ μοῦ ἔκαμεν ἐκδόουευσιν χθὲς, καὶ σὺ τοῦ γυρίζεις σχεδὸν τῆς πλάταις ;

— Ἀμὲ σένα πάλιν τί σοι ἤλθε νὰ πιάνης σχέσεις μὲ τὸν πρῶτον τυχόντα Τοῦρκον... μ' ἕνα ἄγνωστον ποῦ ἔτυχε νὰ βρῇς εἰς τοὺς δρόμους τῆς Κωνσταντινουπόλεως ;

— Ἀγνωστον, λέει ; Ἄ ! μπά ! καθόλου. Γνωρίζω πολὺ καλὰ ποιὸς εἶναι καὶ τὸ ξεύρεις καὶ σὺ, νομίζω, διότι

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

ΘΑ ΣΕ ΓΝΩΡΙΣΩ

Visage masqué, coeur à nu . . .

V. H.

Θά σέ γνωρίσω — ἄς φορῇς
Καί capuchon καί προσωπίδα.

Θά σέ γνωρίσω ἑνώρις,
Νά σκοτεινιάσῃς δὲν μ.πορεῖς
Τῶν ὀμματιῶν σου τὴν ἀχτίδα.

Τὸ ποδαράκι τὸ μικρὸ
Ποῦ δύνασαι νὰ κρύψῃς πάλι ;
Κοκέτικο καὶ τολμηρὸ
Τὴν ἄκρα του 'στὸ φανερό
Αὐτὸ ἀμέσως θά τὴν βγάλῃ.

Θά σέ γνωρίσω ἀπ' τὴ φωνή.
— 'Ἡ ἁρμονία δὲν ἀλλάζει —
'Επειτα, λέγουν, ἡ γυνή
'Αφίρει τὴν καρδιὰ γυμνή
Τὸ πρόσωπον ὅταν σκεπάζῃ !

Κι' ἅμα γνωρίσω τὴν καρδιὰ
Τί ἄλλο θέλω νὰ γνωρίσω ;
Θά ἔχω πλέον τὰ κλειδιά,
Καὶ — 'στὸ χρωστῶ, 'Αποκρηά ! —
Θ' ἀνοίξω θ' ἀμῶς καὶ . . . θά κλείσω.

ΜΑΣΚΑΡΑΤΑ.

Καὶ πάλι τῆς ἀπόκρηας φορέματα φοροῦμε
Καὶ τόσο, τόσο νόστιμα μᾶς πιάν' ἡ μασκαράτα.
Μὰ θέμε ὁμορφῇ, παιδιὰ, νὰ κάμουμε παράτα,
Παράτα μασκαράδικη ;... 'Ἀς ξεμασκαρευθοῦμε !

ΜΑΣΚΑΡΑΣ.

'Οποῖος δὲ βάζει σήμερα 'στὴν ὄψι προσωπίδα,
'Εκεῖνος εἶναι μασκαράς, ἐκεῖνος ξεσκεπάζει
'Ολη νὰ, ὅλη τοῦ Ρωμιοῦ τὴν ἄτιμη κηλίδα
Καὶ ὅποιος μασκαρεῖται ἐκεῖνος τὴ σκεπάζει . . .

ΜΠΕΚΡΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

I

Κρασοπατέρας θά 'τανε κι' ὁ Νωῆ μας, θαρρῶ,
Εὐθὺς ποῦ 'πάτησε στεριὰ, ἐφύτρεψε τὸ κλῆμα
Πρῶτο σταφύλι πῶ'εγαλε ἀπ' τὸ καινούργιο κτῆμα
Τό 'στύψε, μούστο τό 'κανε καὶ τό 'πιε 'στὸ φτερό...
Τόσον καιρὸ βρέθηκε νὰ πλέῃ 'στὸ νερό !..

II

Χολέρα τύφο καὶ βλογιὰ σεισμὸ, φωτιά, πλημμύρα
Δὲ σκιάζομαι, μονάχα μιὰ φοβοῦμαι φυλλοξήρα !

III

'Σὰν ἀποθάνω θάψτε με σύρριζα σ' ἓνα κλῆμα
Ν' ἀνοιγῶ σταφυλόζουμο καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ μνήμα !

IV

'Απ' ὅσαις κι' ἂν ἀγάπησα ἡ πιὸ πιστὴ κοπέλλα
Μοῦ 'φάνηκε ἡ παχειὰ παχειὰ 'στὸ μὴνὰ της βαρέλλα !

'Ραμπαγάς.

ἀπὸ τὴν ὄψιν σου εἶδα ὅτι ἔλεγεν ἀλήθειαν ὅταν σοῦ ἐνθύμιζεν ὅτι σέ εἶδεν εἰς τοὺς Παρισίους.

— 'Ενδέχεται ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἢ δὲν θέλω νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ.

— Πολὺ καλὰ, ἀδελφέ, ἄς τ' ἀφήσωμ' αὐτὰ, εἶπεν ἀφελῶς ὁ 'Ροβέρτος, ὅστις ἐνδομύχως ἀπεφάσισε νὰ μάθῃ τί εἶδους σχέσεις εἶχεν ὁ ἐφέντης μὲ τὸν τραπεζίτην ἐν Παρισίοις.

'Εν τούτῳ τῷ μεταξύ ὁ Κουρουάκης, ὅστις ἐβάδιζεν ὡς οὐραγὸς ἀποτελῶν τὴν ὀπισθοφυλακὴν, ἔλεγε τῷ Μουράτ.

— 'Ω ! νὰ μέ πάρ' ἡ σφαῖρα τῶν ὀκτῶ κι' ἐπτά ! τί παράξενο σπῖτι ! Τὰ δένδρα φυτρώνουν στὴ στέγη καὶ τὰ λειοντάριχ παίρνουν ἐλεύθερα τὸν ἀέρα τους μέσα στοὺς κήπους. 'Ετσι εἶναι καὶ στὸ δικό σας τὸ σπῖτι ;

— 'Οχι, συνάδελφέ μου, ἀπήντησεν ὁ Μουράτ, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἦμαι πασσάς, καὶ θὰ τὸ παρατηρήσετε, ὅταν θὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴν νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε, διότι ἡ κατοικία μου εἶναι ἀπλουστάτη.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον ! ἐμένα δὲ μ' ἀρέσει μιὰ τέτοια παράγκα 'σὰν αὐτήν. 'Οσα λουλούδια κι' ἂν ἔχῃ καὶ ζῶα λογίων λογίων, μοιάζει σὰ φυλακὴ καὶ σὲ τρέπει εἰς φυγὴν ἐν καλπασμῷ. 'Ορίστε κατὰστασις ! 'Απ' αὐτὴ τὴ στραβόσκαλα 'σὰν κατεβαίνω δὲν μπορῶ νὰ μὴ φαντάζωμαι πῶς μὲ πᾶν φυλακὴ, καθὼς ὅταν ἤμουν ἀπλοῦς στρατιώτης.

— Τώρα θὰ αἰσθανθῆτε ἐξαφνα εὐχάριστον καὶ ἀπροσδό-

κῆτον ἐντύπωσιν. 'Ἡ μαρμαρίνη αἵθουσα τῆς Αὐτοῦ 'Εξοχότητος εἶναι λαμπρά, καὶ ὁ Καραγκιόζης θὰ σᾶς διασκεδάσῃ.

— 'Ο Καραγκιόζης ; Τὸν εἶδα εἰς τὸ 'Αλγέριον. 'Αλλὰ ἐκεῖ τὸν ἐλέγαμεν Καραγκούς. Εἶναι νόστιμος ὁ διάβολος· ἀλλ' ἂν φέρεται κι' ἐδῶ καθὼς εἰς τὴν 'Αφρικὴν, ὁ φίλος ἀπ' ἐδῶ θὰ μετανοήσῃ ποῦ ἔφερε καὶ τὸ κορίτσι του.

— Πῶς ! ἐδῶ εἶναι ἡ κόρη τοῦ Βεργονσέ ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Μουράτ.

— Μὰ ἔτσι μοῦ φαίνεται. Μὲ τὰς ὀδαλίσκας μάλιστα, ἂν ἀγαπᾶτε. Φαίνεται ὅτι θὰ ἰδοῦν τὴν παράστασιν ἀπὸ καφασωτῶν θεωρεῖον. Αἱ ! μωρὲ γλέντι ποῦ θὰ τὸ 'χουν ἡ γυναῖκες τοῦ πασσά, ἀφοῦ θὰ γελοῦν καὶ θὰ τὰ λέν μὲ μιὰ Παρισινὴ ! Καὶ τί παρισινὴ ! ἡ κόρη τοῦ πατριώτου μας εἶναι ὀλφ γέλοια καὶ λίμα πρώτης !

'Ο ἐφέντης δὲν ἀπήντησεν. 'Ἦτο ὀρθαλμοφανῶς τεταραγμένος, ὁ δὲ Κουρουάκης ματαίως προσεπάθει νὰ τὸν κάμῃ νὰ γελάσῃ· δὲν κατῴρθωνε νὰ χαλάσῃ τὰς ρυτίδας του, νὰ τὸν φαιδρύνῃ καὶ ὀλίγον.

'Αλλως δὲ ἡ κλίμαξ εἶχε μόνον εἰκοσάδα βαθμίδων, καὶ οἱ ξένοι τοῦ Ρουστέμ ἔφθασαν ταχέως εἰς τὴν λαμπρῶς φωτιζομένην μαρμαρίνην αἵθουσαν.

Δέκα εὐνοῦχοι φέροντες κηροβριθεῖς κηροστάτας ἀργυροῦς ἴσταντο παρατεταγμένοι διὰ νὰ ὑποδεχθῶσι τὸν πασσάν καὶ τοὺς κεκλημένους αὐτοῦ.

Bis I — ΧΡΟΝΙΚΑ — Bis I

Παράξενη πετρηά !—'Αλλη, πάλι πετρηά τούτη, νά τρέχωμε νά ζητούμε πέτραις, διὰ τοὺς δρόμους μας, μέ-
χρις Ἰταλίας, καὶ Αὐστρίας καὶ Πετραίας Ἀραβίας ἴσως.
Περὶ τουτοῦ ἐγράψαμεν καὶ ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ, ἀλλ' ἀ-
νάγκη νά ἐπανέλθωμεν, διότι μᾶς φαίνεται παράδοξον πῶς
καὶ ζήτημα ἀκόμη ἔγεινεν ἐπιστημονικὸν ἐν ταῖς στήλαις
σπουδαίων συναδέλφων τούτο. Ἡ παροιμία τῶν ἀρχαίων
περὶ τῶν κομιζόντων *Γλαῦκας εἰς Ἀθήνας*, δὲν εἶναι τίποτε
ἀπέναντι τῶν βουλομένων νά κομίσωσι πέτρας εἰς αὐτάς.
ᾧ ! εἴθε νά ἐστερούμεθα πετρῶν πράγματι ! Δὲν θὰ εἶχα-
μεν τότε Τοτόμηδες τοτομοῦντας τὴν Πνύκα καὶ Κοντοπού-
λους ἀναγκαζομένους νά μᾶς *λιμάρουν*, διὰ νά τὴν ὑπερα-
σπίσουν, καὶ θὰ ἤμεθα ἀπηλλαγμένοι τοῦ πετρουπολέμου, ὅστις
θέτει ἐπὶ ποδὸς πολέμου τὰς δυνάμεις τῆς ἐρίπου ἡμῶν χω-
ροφυλακῆς.

Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ἐπικρατήσῃ τοῦλάχιστον ἡ γνώμη
τῶν ὑπὲρ μετακομίσεως πετρῶν ἐκ Λαυρίου πρὸς ἐπίστρωσιν
τῶν ὁδῶν ἡμῶν. *Παποῦτσι ἀπὸ τὸν τόπο σου κ' ἄς εἶν' καὶ
μαλλωμένο.*

**

Νόμος κατὰ τῶν ἀρχαιοκαπήλων.—Πιστεύομεν
ὅτι ἐκ τῶν πρώτων ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς θὰ ᾔναι καὶ ἡ συ-
ζήτησις δρακοντείου νομοσχεδίου κατὰ τῶν ἀρχαιοκαπήλων,
κατόπιν τῶν ὧν ἐλέγχθησαν καὶ ἐγράφησαν κατ' αὐτῶν.
'Αλλ' ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι ὅσῳ δρακόντειος καὶ ἂν εἶναι
τοιούτος νόμος δὲν θὰ κατορθώσῃ νά ἐμποδίσῃ τὴν τοιαύτην
λῆστευσιν ἐθνικοῦ ἡμῶν πλούτου, διότι, διὰ νά ᾔναι τις
ἀρχαιοκάπηλος *κόμει οἱ γέθε*, πρέπει νά ἔχῃ μέσα μεγάλα
βουλευτικά, κυβερνητικά κτλ. νά στραβῶνῃ καὶ τελῶνας καὶ
ἀστυνόμους καὶ χωροφύλακας καὶ *τούττι κουάντι* καὶ νά κά-
νῃ τῆς δουλειαίς του. Αὐτὸ μόνον τοῦ φθάνει. Νὰ προσθάσῃ
νά κάμῃ τὸ *κόλλο* του· νά βάλῃ 'στὸ χέρι τὸν *παρὰ*, νά
γείνῃ μεγαλειότερος ἄφ' ὅ,τι ἦτο καὶ τότε δὲν φοβεῖται τὸ
Θεὸν τῶν. Εἶναι μεγαλειότερος καὶ τοῦ Βίσμαρκ ὁ ὁποῖος, με-
τὰ τῶν Γερμανῶν αὐτοῦ, μόνον τὸν Θεὸν φοβεῖται. Τί δύνα-
ται κατ' αὐτοῦ ὁ νόμος, ὅσον αὐστηρὸς καὶ ἂν ᾔναι ; Διὰ

ταῦτα ὁ **Ῥαμπαγᾶς** προτείνει νά ψηφισθῇ νόμος ἔχων
οὕτω :

Α'.—Πᾶς ἀρχαιοκάπηλος τίθεται ἐκτὸς νόμου.

Β'.—Πᾶς πολίτης ἔχει τὸ δικαίωμα νά φονεύῃ τὸν ἀρ-
χαιοκάπηλον χωρὶς νά τιμωρῆται.

Διὰ ν' ἀπαλλαγῶμεν τῆς ἀχρείας αὐτῆς ζύμης πρέπει νά
γείνωμεν πλέον ἢ Ἀμερικανοί.

**

Ἀπόψε εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ **Grand Concert Lyrique**,
χορὸς μετημφισμένων καὶ μὴ ζωνηρότατος. Ὁλος ὁ Πειραιεὺς
καὶ ὅλαι αἱ Ἀθῆναι εἶναι ἐνθουσιασμένοι μετὰ τοὺς χοροὺς αὐ-
τοῦς. Τί γλεντι !

**

Μία surprise τοῦ πρακτορείου.—Τὴν Κυριακὴν θὰ
προυνισασθῶν ὅλοι οἱ ἐφημεριδοπῶλαι τοῦ πρακτορείου με-
κάτι τι ἔκτακτον. Δὲν ἐννοοῦν ὅμως διὰ τούτου νά ὑπαχθῶ-
σιν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ πρακτορείου. Θ' ἀναγκάσουν δὲ
τοὺς σκοποὺς νά τοὺς φέρουν ὅπλα.

Ἡχώ τοῦ χοροῦ Κότσεκ.—Ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ
χοροῦ τοῦ βαρόνου Κότσεκ, καὶ μία κακὴ γλῶσσα ἀφηγεῖτο
τὰ ἑξῆς :

— Ἡ βαρὼν Κότσεκ μὴ γνωρίζουσα τὰ ἔθιμα τῆς ἀθη-
ναϊκῆς ἀριστοκρατίας, ἡρώτα φίλας αὐτῆς συζύγους ἄλλων
πρέσβων, ἂν ἔπρεπε νά ἐπισκεφθῇ προηγουμένως τὰς κυρίας
ἃς ἐμελλε νά προσκαλέσῃ.

— Ἀ ! δὲν βαρύνεσαι τῇ ἀπῆντησε μία τούτων. Ἀρκεῖ
νά ἀναγγείλῃς ὅτι δίδεις χορὸν καὶ ὁρεξὶ νά ἔχῃς νά δέχεσαι
ἐπισκέψεις καὶ αἰτήσεις δι' αὐτόν !

Ἰδοὺ τί μᾶς νομίζουν οἱ ξένοι ! Ἐπαίτας τῶν διασκε-
δάσεών των.

**

Μικρὸς Λούκουλλος ἀνεβαίνει μετὴν γκουβερνάντα του εἰς
τὴν Ἀκρόπολιν. Τὸ βράδυ στὸ σπίτι τὸν ἐρωτᾷ ἡ μαμά.

— Πῶς σοῦ φάνηκε, Μπεμπέ μου, ἡ Ἀκρόπολις ;

— Σὰν τούρτα, μαμά μου, ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς.

Ὁ Μπεσῆρ, ἀρχηγὸς τοῦ κοπαδίου ἐκείνου, προῦχώρησε
διὰ νά λάβῃ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του, καὶ ἡτοιμάζετο
νά προσκυνήσῃ, ὅτε παρετήρησε τὸν λοχαγόν.

Πάραυτα ἡ μαύρη ὄψις αὐτοῦ ἐγένετο τεφρὰ, — τοιουτοτρό-
πως ὠχρίωσιν οἱ μαύροι, — τὸ παχύχελον στήμα του συνεπλά-
σθη, οἱ ὀφθαλμοὶ του διεστάλησαν καὶ ἠνοιχθῆσαν ὑπερμέ-
τρως αἱ δὲ γορριλλοειδεῖς χεῖρες αὐτοῦ ὀλίγον ἐλειψε νά
ρίψουν χαμκὶ τὸ ἐμβλημα τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, τὸ *κουρμπάτσι*.

Ἐξ ἄλλου δὲ ὁ Ροβέρτος βλέπων ἐγγύτερον τὸν ἄθλιον
ἐκείνον ὃν μίαν μόνην στιγμὴν καὶ μακρόθεν εἶδεν εἰς τὸν
κῆπον, ὅτε ἡ δεσποινὶς Βεργονσὲ καὶ ἡ διερμηνεύτρια τῆς ἐπρά-
πησαν τὴν πρὸς τὸ χαρῆμιον ἄγουσαν, ὁ Ροβέρτος διενοήθη
ὅτι ἐξ ἀποφάσεως ὁμοιάζεν ὑπερβολικῶς πρὸς τὸν εὐνοῦχον
τῆς μετὰ τὸν τριανταφυλλὶ φερετζέ.

— Ἀπὸ τὸ ὕψος του στοιχηματίζω ὅτι θὰ μ' ἐγνώρισεν
ἐλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ λοχαγός. Φθάνει νά μὴ μὲ καταγγείλῃ
εἰς τὸν πασσᾶν.

Ὁ Μπεσῆρ τὸ ἐπεθύμει ἴσως ἄλλ' ἠρέσθη εἰπὼν τῷ Ρου-
στέμ ὅτι τὸ θέατρον ἦτο ἕτοιμον καὶ θὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς
αὐτό.

Τὸ θέατρον ἦτο ξυλίνη καλύβη κεκλυμένη ὑπὸ πο-
λυτίμων ὑραγμάτων καὶ στημένη εἰς μίαν ἄκρην τῆς αἰ-
θούτης.

Τὰ φῶτα ἐφώτιζον κατὰ τὸ ἥμισυ μόλις τοὺς ὑψηλοὺς

ὁρόφους τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου νάρθηκος τὸ δὲ ἄνω μέρος τῶν
ὑποστηριζόντων αὐτὸν κίωνων ἔμεινεν ἐν τῇ σκιᾷ.

Μόλις διεκρίνοντο τὰ ἐπίχρυσα κιγκλιδῶματα ὀπισθεν
τῶν ἐποίων ἦσαν ἀναμφιβόλως αἱ γυναῖκες, διότι ἀπὸ τῶν
εἰκοσι πόδας ὑπὲρ τὸ ἔδαφος κλωβῶν ἐκείνων ἐξέφευγον κε-
λαδῆματα μόλις καταστελλόμενα.

Τῷ ὄντι τὰ δῶματα τοῦ χαρεμίου ἐξετείνοντο ὑπεράνω
τῶν διθανίων ὅπου αἱ χανούμισσαι διήρχοντο μέρος τῆς ἡμέ-
ρας καὶ ἡ τοιαύτη ἐσωτερικὴ διάταξις εὐρίσκεται εἰς τοὺς
πλείστους τῶν μεγάλων οἰκῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Αἱ ἐσωτερικαὶ διαιρέσεις τῶν τουρκικῶν οἰκιῶν εἶνα πα-
ράδοξοι οἱ δὲ ἀρχιτέκτονες αὐτῶν ἀδιαφοροῦσι περὶ τῆς συμ-
μετρίας.

Σωρεῦσιν ὁροφὰς ἐπὶ ὁροφῶν, διασταυρόνουν τὰς κλίμακας
συγκολλοῦν εἰς ἓν κύριον μέρος τοῦ οἰκήματος ἄλλο ἐπουσιῶ-
δες καὶ συμπληρωματικὸν τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζουν ἐξωτερι-
κῶς εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ κτιρίου, καθὼς ἀναρτᾶται τὸ ὀψο-
φυλάκιον εἰς τὸν τοῖχον μαγειρείου.

Ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Ρουστέμ, ἄλλο δὲν ἔβλεπες εἰμὴ ὑπό-
γεια, ἰσόγεια, ἀνώγεια ἀλλεπάλληλα, *καφάσια* ἐπιπρόσθετα,
τερράτσας παλαιὰς καὶ *κρόσσια* ἐπικρεμάμενα.

Τὸ σύνολον ἐξωθεν βλεπόμενον ἐφαίνετο ἀποτελοῦν ἓνα μό-
νον ὄγκον, ἐσωθεν δὲ ἦτο ἀληθὴς λαβύρινθος οὐ μόνος ὁ οἰ-
κοδεσπότης καὶ οἱ εὐνοῦχοι ἐγνώριζον τοὺς ἐλιγμούς.

Ο Κ. Α. ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Ὁ ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἄρτι συστάς ἐπλασκητικὸς Σύλλογος τῶν φοιτητῶν («Ἡ Ἀθηνᾶ») ἐτέλεσε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Βαρθακειοῦ.

Ἡ γραφικωτάτη διακόσμησης τῆς αἰθούσης, μυρσινοβριθοῦς καὶ σηματοστολιστοῦ, ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν γελοέσαν ὄψιν τῆς χρυσῆς νεολαίας, ἐπὶ τοῦ ἀπαστράπτοντος μετώπου τῆς ὁποίας, ἐβλεπέ τις, ὡς ἐν διαυγεί κατόπρῳ, τῆς γλυκείας μας Ἑλλάδος τὴν ἄσπilon καλλονήν.

Ζωηροὶ καὶ ἀεικίνητοι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς ἐπιτροπὴν εὐφρεῖς καὶ χαριτόβρυτοι νέοι ἔτρεχον πρὸς δεξιῶσιν τοῦ πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου, ὅστις μετ' ἀνυποκρίτου χαρᾶς ἐχαιρέτιζεν ἐν τοῖς ἐθνοσήμοις, ἅτινα ἐν τῇ κομμοδοχῇ ἔφερον τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου, τὸ εὐελπι μέλλον τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τὴν ἐνσάρκωσιν τῶν ὑποκαρδίων αὐτοῦ πύθων.

Ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Μαρούλης διὰ καταλλήλου προσλαλιᾶς, πλήρους αἰσθήματος καὶ ὥραίων εἰκόνων ἐκτίθει διὰ βραχέων τὴν ἀποστολὴν τοῦ Συλλόγου καὶ τὸν σκοπὸν τῆς συνεδρίας, μεθ' ὃ ἐμπνευσμένος καὶ εὐσταλὴς κατὰ τὸ εἶωθός ὁ κ. Γεννάδιος, ὁ πανηγυριστὴς τῆς ἡμέρας κατακτᾷ τὸ δι' ἐθνικῶν χρωμάτων κεκοσμημένον βῆμα, ἐνῷ ἡ μουσικὴ τοῦ Πυροβολικοῦ παιανίζει τὸν ἐθνικὸν ὕμνον. Ὁ ρήτωρ ἀντλήσας ἄφθονον ἐμπνευσιν ἐκ τε τῶν θουρίων καὶ τῶν περὶ αὐτὸν καθήμενων ὥραίων ἑλληνίδων, πρὸς ὧν τὰ μητρικὰ στήθη ἐπαυειλημμένας ἐποίησας ἐπικλήσεις προοιμιάζεται πᾶν πρωτοτύπως καὶ μεγαλοπρεπῶς. «Ἡ πατρίς, λέγει καὶ σκιαὶ τῶν προπατόρων ἡμῶν, ἐνώπιον τῶν ὁποίων προσηυχόμεν καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα (*quelle nuit blanche!*) ἐπέταξάν με εὐμενῶς ν' ἀποδεχθῶ τὴν ὑμετέραν πρόσκλησιν.» Εἶτα ἐν ἐξάρσει ἀιφαιφνοῦς πατριωτισμοῦ συγχωνεύει τὴν ἐννοίαν τῆς Πατριδος ἐν τῇ τῆς νεότητος, διότι, ἐπάγεται, δι' αὐτῆς αἰώνως καὶ ἱθανάτως ἀνανεοῦται τὸ ἔθνος, ὑποδεικνύει ἐν ἀπαραιμίλλῳ εὐγλωττίᾳ τὰ θεμελιώδη καθήκοντα τῆς Ἀκαδημαϊκῆς νεο-

λαίας καὶ παρουσιάζει καὶ παράδειγμα πρὸς ἀπομίμησιν τοὺς ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ φοιτητὰς βαιοῦντας ἐν ἰδιαζούσῃ ἀριστοκρατικῇ ἀτμοσφαιρᾷ ἣν περιθεῖ ἀκρα ἁρμονία καὶ ἀγάπη. Ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἱπποτισμὸς εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἑλληνικὸν βότανον φυὲν τὸ πρῶτον ἐν τῇ Κοιλιάδι τῶν Τεμπῶν, ἐνθα ἤκμασε τὸ πάλαι ἡ σχολὴ τοῦ Χείρωνος.

Παραλληλίζει τὰς ἀγγλοσαξωνικὰς διαλέκτους ἃς ἀνεπιφυλακτικῶς ἀποκαλεῖ ἡμιβαρβάρους, πρὸς τὴν Ἑλληνίδι φωνὴν καὶ καθικετεύει τὸ νεαρὸν ἀκροατήριόν του ὅπως σπουδάζῃ τὰς ξένας διαλέκτους μετὰ τὴν τελείαν ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς, ἵνα μὴ, ὡς λέγει, εὗρεθῇ ἐν ἡμίμηναν θέσει περὶ ἐστὴ πολυθέλητος ἑλληνίς, ἥτις γινώσκουσα πολλὰς ξένας διαλέκτους δὲν ἠδύνατο ἑλληνιστὶ νὰ γράψῃ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κ. πατὴρ τῆς (ἰλαρότης). Ἀντὶ τῆς ἐν χρήσει διὰ συνεισφοράς ἀμαξιάδας συνιστᾷ τὰς ἐκδρομὰς, διότι κατὰ τὸν Γκαίτε, ἡ μὲν ἐρημία ἐπιρρωνύει τὸν νοῦν, ὁ δὲ χεῖμαρρος τοῦ βίου θεμελιεῖ τὴν χαρακτῆρα. Κατακεραυνόβoλει τὴν ὑπαλληλίαν, ἣν θεωρεῖ δούλοπρεπὲς καὶ λιαν ἀνελεύθερον στάδιον δι' ἑνα πολίτην ἀκαδημαϊκὸν καὶ ἐπικαλεῖται ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου τὴν σύντονον μέριμναν τοῦ παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ καθημένου κ. Μανέτα.

Ἐν τέλει παραινεῖ τοὺς φοιτητὰς ἀντὶ νὰ δαπανῶσι τὸ χρήμα τῶν εἰς χρυσᾶς ἀλυσίδας καὶ ὥρολόγια νὰ συγκροτῶσι καλὰς βιβλιοθήκας, αἵτινες δι' ἑνα σπουδαστὴν ἔχουσιν οἶον λόγον ἢ σπάθη καὶ τὸ πυροβόλον ὅπλον διὰ τὸν στρατιώτην. Ἀποκαλεῖ τὸν δεσμὸν τῶν φοιτητῶν **Συναρτερίαν** καὶ παρκαλεῖ νὰ ὀνομάσωσι τὸν σύλλογον τῶν «Δραγατσάνιον». Μετὰ τὸν ἀριστον συμβουλευτικὸν τοῦ κ. Γενναδίου ἀπυδειχθῆντος ἀληθοῦς Μέντορος τῆς Πανεπιστημιακῆς Νεολαίας παρῆλθεν ἐπὶ τὸ βῆμα ἡ φωνὴ τῆς Κασταλίας, — οὕτως ἀπεκάλεσε τὸν ποιητὴν τῆς ἡμέρας ὅτε παρεχώρει αὐτῷ τὴν θέσιν τοῦ ὁ κ. Γεννάδιος — δηλ. ὁ κ. Κόκκος, ὅστις δι' ὥραίων στροφῶν, ὠραιότερων σχημάτων καὶ διατόρου φωνῆς ἔθηκε τὴν κορωνίδα εἰς τὴν ποιητικωτάτην πανήγυριν τῶν ἀετιδέων τοῦ πανεπιστημίου.

Ignotus

Ὁ Ῥουστὲμ ἀπέβλεπε μόνον εἰς τὸ νὰ προλάβῃ τὰς συνεπειὰς ἐπεισοδίου ὅπερ ἠδύνατο νὰ παρακωλύσῃ τὴν συνολόγησιν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ δανείου.

Ὁ Βεργονσὲ ὀλίγον ἔλειψε νὰ λειποθυμήσῃ ἐκ τοῦ φόβου, ὁ δὲ πασσᾶς ἐφοβεῖτο μήπως μνησικακήσῃ κατὰ κυβερνήσεως χώρας ἐν ἣ ἐκτίθεται τις εἰς λέοντος θωπείας, ἐνῷ περιπατεῖ ἡσύχως ἐντὸς κήπου.

Ἐν τούτοις ὁ Σαῖτ ἠκολούθει εὐπειθῶς τὸν εὐνοῦχον, διότι ἦτο συνθισμένος νὰ ὑπακούῃ εἰς τοὺς θεράποντας τοῦ οἴκου, ὁ δὲ τραπεζίτης ἀπαλλαγὴς τῆς παρουσίας τοῦ φοβεροῦ ζώου, ἤρχισε νὰ συνέρχηται.

Ὁ Ὁρζερῆς καὶ ὁ Κουρουνάκης δὲν τὰ ἔχασαν καὶ ἐγέλων ἤδη διὰ τὴν φυσικωτάτην ταραχὴν τῶν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ πασσᾶς ὑποδαστάζων τὸν μεσίτην ὅστις ἐκλονίζετο εἰσέτι, πιστεύσατε ὅτι ληπούμαι πολὺ... ἡ ἀμέλεια τῶν ὑπηρετῶν μου εἶναι αἰτία τοῦ ἀνοήτου αὐτοῦ ἐπεισοδίου... τοὺς εἶχα διατάξει νὰ κλείσουν τὸ ζῶον... τὸ ὅποιον ἄλλως εἶναι ὅλως διόλου ἀβλαβές...

— Ἀβλαβές! ἀνεφώνησεν ὁ Βεργονσὲ ἐρυθρὸς ἐξ ὀργῆς. Μὲ περιπέζετε; Ὁ λέων σας ἐχύθη ἐπάνω μου, καὶ ἂν ἐδειχνα τὸ ἐλάχιστον σημεῖον φόβου ἤμην χαμένος... Ἡ ἀφοβία μου μ' ἔσωσε... ἀλλὰ σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἂν ἦτο ἀστείότης αὐτὴ εἶναι πολὺ γονδρῆ...

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, κύριε, ὅτι δὲν ἐνέχομαι καθόλου εἰς τὸ δυσάρεστον αὐτὸ ἐπεισόδιον.

Ὁ Ῥουστὲμ κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν Βεβαίως δὲν ἠθέλησε νὰ γελᾷ με τὸν τρόπον τοῦ Βεργονσὲ καὶ δὲν ἔπαιεν αὐτὸς διὰ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ λέοντος, ἀλλ' ἀπὸ πολλοῦ τὸν εἶχε συνηθίσει ν' ἀνορθώνηται πρὸ τῶν Εὐρωπαίων οἵτινες τῷ ἐζήτουν ἀκρόασιν καὶ νὰ τοῖς δίδῃ φρικῶδες φιλῆμα.

— Ἐλα, ἀδελφὲ, εἶπε γελῶν ὁ Ῥοβέρτος, σύνελθε τώρα, τί διάβολο! Ἄν' ἀπαντοῦσες λέοντα ὑπὸ τὸ περιστύλιον τοῦ χρηματιστηρίου τῶν Παρισίων τὸ ἔνοῦσα ὅτι μποροῦσες... νὰ ταραχθῇς ἀλλ' εἰς ἑνα χαρέμι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβηθῇς... καὶ' ἐπειτα εἶναι καὶ' αὐτὸ ἐν ἐπεισόδιον νᾶχης νὰ λὲς εἰς τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τῆς ἐταιρίας σου... θὰ περάσῃς ὡς ἤρως.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐδειξα ἀρκετὴν ἀταραξίαν, ἐμορμύρηνσεν ὁ τραπεζίτης.

Ἐθαύμασα τὴν γενναιοτήτά σας, εἶπεν ὁ Ῥουστὲμ, ὅστις ἤξευρε νὰ κολακεύῃ ἀναιδῶς τοὺς χριστιανούς ὅταν εἶχε τὴν ἀνάγκην τῶν. Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ Μουράτ ἐφέντης, κύριοι, προσέθεσε βαίνων εἰς προῦπάντησιν τοῦ γείτονός του ὃν εἰσέγαγον ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ σελαμλῆκ.

— Πόζα, Βεργονσὲ, πόζα, εἶπεν ὁ λοχαγός. Τώρα θὰ σοῦ παρουσιάσω τὸν νέον μου φίλον.

Καὶ ἠκολούθησε τὸν πασσᾶν, ὅστις ἐδέχετο ἤδη τοὺς εὐσεβάστους χαιρετισμούς τοῦ νεοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τῷ τοὺς ἀπέδιδε μεθ' ἱκανῶς ψυχρᾶς φιλοφροσύνης.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Τὸ φάσχο τῆς Κάρμεν. — Ὁ θίασος τοῦ Λασσάλ ἐνεκαίνισε τὴν διηγήσεσιν αὐτοῦ διαμονὴν παρ' ἡμῶν ἐν αὐτοῦ δυνατὸ φάσχο. Ἐδωσε τὴν *Κάρμεν*. Ἀλλ' ἐφάνη ὅτι δὲν εἶναι διὰ τὰ δόντια του. Ὁ κόσμος δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένος. Ἐφυγε παγωμένος ἀπὸ τὴν παράστασι ὅσον καὶ ἀπὸ τὸ βορρῆα. Κανεὶς δὲν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του ἐν τῇ *Κάρμεν* καὶ αὐτὴ ἡ *Κάρμεν* Λασσάλ ἦτο πολὺ κατωτέρα τῆς φήμης καὶ τοῦ παρελθόντος αὐτῆς. Τί τὴν ἤθελαν τὴν *Κάρμεν* μετὰ τὰς τόσας μουσικὰς καὶ φωνητικὰς δυσκολίας τῆς; Διὰ τὸν Βοκάκκιον δὲν ἔχει κανεὶς νὰ πῇ τίποτε καὶ θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ μὴν ἐλέγομεν τίποτε διὰ τὴν *Κάρμεν*.

Κατὰ τυπογραφικὸν λάθος ὁ τοῦ προηγουμένου φύλλου ἀριθμὸς ἐτέθη 22 ἀντὶ 21.

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Αἰόλου ἀπέναντι τοῦ Φωτογραφείου Π. Μωραΐτου.

Ἐν τῷ καταστήματι τοῦ κ. Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ εὐρίσκονται Κονσέρβαι ποικίλων εἰδῶν ἐσχάτως ληφθεῖσαι ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἐργασταρίου LOUIS FRERES ἤτοι Σαρδέλαι αἰσθητοῦ μεγέθους. Μπιζέλαι, Ἀμαντὰι, Σπαράγγυλαι, Μουστάρδαι κλπ. πρὸς τοῦτοις δὲ ἐκλεκτὸν Τέϊον καὶ Βανίλλαι. Ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ὑπάρχουσι καὶ Κονσέρβαι ἐγχωρίου κατασκευῆς ἤτοι Μελιζάνες, Μπάμιες, Ἀγκινάρες καὶ Ντομάτες εἰς φιάλας, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ εἴδη ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ καὶ ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ, πρὸς δὲ καὶ γνήσιος Οἶνου Ἀγίου Γεωργίου πρὸς 70 λεπτά τὴν ὀκταν.

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΤΕΧΝΙΑΣ

Π. Α. ΤΣΙΓΚΡΗ

Ὁδὸς Ἀθηναῖς

Εἰς τὸ Καφεῖον τοῦτο εὐρίσκουν οἱ τετραπληθεῖς τοῦ ναργιλέ τοὺς καθαρωτέρους καὶ ὠραιότερους ναργιλέδες μετὰ πασσαλῆδικα μαρκούτσια, μετὰ τουμπεκὶ ἀρίστης ποιότητος καὶ γεμιζομένους μετὰ αἰθέραν ἀνατολικὴν τέχνην, καφὲν πάντοτε φρέσκον καὶ μυρωδάτον, καὶ διάφορα γλυκὰ καὶ ποτὰ ἐκλεκτὰ μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνεται ἡ μαστίχα του, συνοδουμένη, ἐὰν θέλετε, καὶ διὰ μεζέ. Ἀκρα περιποίησις ἐκ μέρους τῆς ὑπηρεσίας, ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον ἐπιβλέψιν τοῦ δημοφιλῆ αὐτοῦ καὶ δεξιότητος διευθυντοῦ κ. Π. Τσίγκρη, προθυμία καὶ ταχύτης, περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς τοῦ πελάτου καὶ καθαριότης ἀστράπτουσα. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκεῖνοι οἱ ναργιλέδες, τί ναργιλέδες! Μυροναπὶ ὁ δρόμος ἀπ' αὐτοῦ!

ΟΥΣΙΩΔΗΣ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δι' ὅσους θέλουσι τὰ τρώγουσι ὡς ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου, ἀπέναντι τῶν χαρτοπωλείων καὶ κάτωθεν τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ Στέμματος, Ξενοδοχείον ὁ Λούκουλλος τῶν ἀδελφῶν Προυνιά εὐρίσκειτε στρείδια καὶ μύδια καὶ μαστίχα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, παστουρμάδες, νήτικα (λικουρίνους), σκουμπριά παραγεμιστά, κεμπάπι, ταούκ-γίρκοι, μπικλαβὰ, χαλβὰ καὶ ἄλλα φαγητὰ ἢ γλυκίσματα μετὰ τέχνης ἀνατολικῆς παρεσκευασμένα. Ὑπηρεσία πρόθυμος καὶ γοργή, καθαριότης ἀστράπτουσα, αἰθουσα εὐρύχωρος. Κρασί ρετσίνατο ἐκλεκτόν. Τιμαὶ εἰς ὅλους προσιταί. Ἐλησμονήσαμεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι συχνότατα ἔχει καὶ τὸ περιζήτητον ὑπὸ τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν τοῦ Χρηματιστηρίου μας Ἐκ μὲν κ-κ αἰῶφ, μετὰ καϊμάκι ἕνα δάκτυλο καὶ κατ' οὐδὲν διαφέρον τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὁ τρώγων ἐκεῖ ἔχει τὴν Κωνσταντινουπόλιν ἐν Ἀθῆναις.

Γρηγορίου Ξενοπούλου ἐξεδόθη Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου. Ἀθηναϊκὴ Μυθιστορία. Τομος ἐκ σελίδων 400. Τιμᾶται φράγκων δύο καὶ πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ἀ' Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, τοῦ ἀ' Ἀστεροῦ καὶ τῆς ἀ' Ἐστίας.

Παρελθόντα φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφεῖῳ τοῦ «Ραμπάγ» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.

Ἡ συνοδεία, ἥς προηγήτο ὁ Μπεσῆρ διηυθύνθη πρὸς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης καὶ ἔλαβε θέσιν ἐπὶ τετραστίων στιβάδων ἐκ προσκεραλαίων πρὸ τοῦ παραπήγματος τοῦ Καραγκιόζη. Μεθ' οὗ ὁ Μπεσῆρ ἀπῆλθεν, οὐχὶ χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ δι' ἐδαφιαίου τεμενᾶ, διὰ νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ Χασάν Τσελεπῆ, ὅστις ἀνέλαβε νὰ τέρψῃ τὴν συναναστροφὴν αὐτοσχεδιάζων τὴν παράστασιν.

Ἐν τῷ Καραγκιόζῳ ὑποκρίνονται δύο θεμελιώδη πρόσωπα, ὁ Καραγκιόζης καὶ ὁ Χατζαϊδάκης ὁ ἐξ ἀπορρήτων αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ αὐτοσχεδιαστὴς δύναται νὰ εἰσαγάγῃ καὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ δύναται ἐπίσης νὰ παραγεμίσῃ κατ' ἀρέσκειαν τὸν διάλογον δι' ὑπαινιγμῶν περὶ πολιτικῶν ἢ ἰδιωτικῶν γεγονότων.

Βεβαίως μάλιστα, ὅτι ἐν τοῖς αὐτοκρατορικοῖς ἀνακτόροις, ἐγένετο ἐνίοτε χρῆσις τοῦ Καραγκιόζη, ὡς ὀργάνου ὅπως λεχθῶσι τῷ Σουλτάνῳ ἀλήθειαι αἵτινες οὐδέποτε θὰ ἐφθάνον μέχρι τῶν ὠτων αὐτοῦ, ἂν ἔπρεπε νὰ τῷ εἰπωσιν αὐτὰς οἱ ἴδιοι ὑπουργοὶ του.

Διὰ στόματος τοῦ Καραγκιόζη λέγουσι ὅτι πιστός τις θεράπων τοῦ Ἀποῦλ Μετζίτ κατέστησε γνωστὴν τῷ λίαν ἀγαθῷ τούτῳ μονάρχῃ τὴν διαγωγὴν μιᾶς τῶν εὐνοουμένων αὐτοῦ, ἥτις ἀγενεῶς τὸν ἠπάτα καὶ συνωμότην κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου υἱοῦ ἐτέρας γυναικός.

Ἦτος δὲ καὶ διὰ νὰ πληροφρήσῃ τὸν κύριόν του, ὁ Μπεσῆρ ἤθελε νὰ δώσῃ συμπληρωματικὰς ὁδηγίας εἰς τὸν Χασάν

Τσελεπῆν, τὸν ὁποῖον ἐν τούτοις εἶχε δασκαλέψῃ τὴν ἡμέραν, καθὼς τὸ εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὴν Φατιμέ.

Ἐμεινεν ὀλίγας στιγμὰς ὀπισθεν τῆς αὐλαίας, καὶ ἐφρόντισε νὰ ἐμιλήσῃ τόσῳ σιγᾷ μετὰ τὸν φίλον του Χασάν, ὥστε οἱ παριστάμενοι οὐδὲν ἐνόησαν ἐκ τοῦ διαλόγου αὐτῶν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ Ρουστὲμ, ἀπαθὴς καὶ ἀκίνητος, ἀνέμενε, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα, ὅπως ἀναπετασθῇ ἡ αὐλαία, ὁ Βεργονσὲ παρετήρει περιφρονητικῶς τὰς προετοιμασίας καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὤμους, διὰ νὰ δείξῃ πόσον περιεφρόνει τὰς παιδαριώδεις αὐτὰς τέρψεις ὁ δὲ Κουρουνάκης, ὅστις ἐλειποθύμει ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ καπνίσματος, ἤλπιζεν ὅτι θὰ φέρουν πίπας, καὶ ὁ Ὁρζερῆ κατασχόπευε διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὰ ἀόρατα κλωβία ὅπου ἐτίθιζον τὰ πτηνὰ τοῦ χαρμελίου.

Καὶ ὁ Μουράτ ἐπίσης δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ρίπτῃ ἐνίοτε βλέμμα πρὸς τ' ἀπηγορευμένον ἐκεῖνο μέρος ὡς εἰ κάλλιστα ἐγνώριζεν ὅτι διεπράττε βαρεῖαν παράβασιν τῶν ἐθίμων τῆς χώρας αὐτοῦ.

Εὐρίσκειτο τοποθετημένος ἀριστερόθεν τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις ἐκάθητο δεξιᾷ τοῦ πασσᾶ ἔχοντος δεξιᾷ του τὸν μέγαν τραπέζιν Βεργονσέ.

Ὁ Κουρουνάκης ἔλαβε θέσιν εἰς τὴν ὀπισθοφυλακὴν τῶν θεατῶν. Ἐνεθυμειτο εἰσέτι τὸν καιρὸν καθ' ὃν, ὡς ὑπαξιωματικὸς, μόνον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου ἠδύνατο νὰ παρίσταται. (Ἀκολουθεῖ).